

— А пжк ти не го плаши! Нека привикне, па тогава. Болното зайче лежеше неподвижно, като че очакваше смъртта. То беше сжвсем сивичко само краищата на ушите му бяха малко черни.

— А-а-а, трябва да го нахраним! каза стареца. Но зайчето упорито отказваше да яде.

— Това е от страх, обясни градинарят. Утре аз ще му донеса зеле и пресни моркови. Той направи в жгшла меко легло от парцали и положи в него зайчето.

— А ти, Еремка, не го плаши! предумваше той кучето, като го заплашваше с пржст. — Нали разбираш, то е болничко . . . Кучето, вместо отговор, приближи зайчето и го лизна по муцунката.

— Ето така! Тжй, тжй . . . Ти си умно куче, само че неможеш да приказваш. Градинаря почна да носи зеленчуци и да храни зайчето. Отначало то си гризваше много боязливо, а после се отпусна и почна да яде спокйно. В хубави слжнчеви дни те често лежаха едно до друго с кучето.

И нито на градинаря, нито на Еремка минаваше през ум за вкусното месце на новото им другарче.

Преразказал от руски *Хр. Спасовски*.

